

EDITORIAAL

In de eerste bijdrage tot dit nummer onderzoekt Ward Rommel welke rol de darwiniaanse sociale wetenschappen kunnen spelen in de sociologie. Na sociobiologie lijkt momenteel de evolutiepsychologie een zekere aantrekkingskracht te hebben. De evolutiepsychologie neemt aan dat de geest zou bestaan uit overgeërfde voorgestructureerde informatieverwerkende mechanismen die resulteren uit een evolutie door natuurlijke selectie. Deze mechanismen zouden heel wat kennis over de structuren van de omgeving bevatten waarin de mens evolueerde. Als product van natuurlijke selectie kunnen deze informatieverwerkende mechanismen voorafgaand aan elk leerproces (sociale interactie) al heel wat 'weten' over problemen (en oplossingen) gesteld door de omgeving. Ward Rommel vraagt zich af of deze benadering bruikbaar kan zijn voor de analytische benadering binnen de sociologie. Hij suggereert dat deze inzichten tot op zekere hoogte bruikbaar kunnen zijn bij het zoeken naar sociale mechanismen die beschrijven hoe de sociale structuur het individueel gedrag beïnvloedt. De verklaring vanuit aangeboren mechanismen is echter slechts nuttig in zover verklaringen vanuit uit de rationele keuzetheorie falen.

Ann Van den Troost vertrekt van de vaststelling dat recente veranderingen in de gezinscultuur en -structuur er voor gezorgd hebben dat de traditionele gezinswaarden niet meer zo vanzelfsprekend zijn. Er wordt onderzocht in welke mate de diverse aspecten van het huwelijk belangrijk zijn voor een succesvolle partnerrelatie. Het onderzoek is gebaseerd op een steekproef van de Panelstudie van Belgische Huishoudens (PSBH) van 2.784 Vlamingen en Walen tussen 25 en 55 jaar. De resultaten tonen aan dat de ondervraagden, afgezien van hun sociale positie, veel waarde hechten aan emotionele en affectieve aspecten zoals respect, waardering en vertrouwen. Over het algemeen wordt minder waarde gehecht aan de idee dat de partners homogeen dienen te zijn inzake sociaal-structurele kenmerken, maar de regelmatig praktiserende Vlamingen leggen daar wel iets sterker de nadruk op. De resultaten worden besproken in het licht van de theorie van sociale verandering.

In zijn bijdrage onderzoekt Jan Manssens kritisch het academisch modebegrip "*de Nieuwe Sociale Kwestie*". Er wordt een overzicht gegeven van het debat dat daarover in België gevoerd wordt. De verschillende benaderingen worden geëvalueerd op basis van hun inhoudsgeldigheid en hun mate van theoretische congruentie. Dit onderzoek leidt tot de eliminatie van een aantal perspectieven. Op basis van Rosvallons notie van toegenomen voorspelbaarheid van sociaal risico, argumenteert de auteur voor een meer beperkte interpretatie van de Nieuwe Sociale Kwestie dan dit nu het geval is. Als multidimensionaal concept heeft de Nieuwe Sociale Kwestie een plaats in de academische discussie op voorwaarde dat de term voldoende zuinig wordt gebruikt. Nog tal van vragen dienen beantwoord te worden met het oog op het uitklaren en versterken van dit concept.

